

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

13 декември 2012 година *

„Конкуренция — Член 101, параграф 1 ДФЕС — Картел — Съществен характер на ограничение — Регламент (ЕО) № 1/2003 — Член 3, параграф 2 — Национален орган за защита на конкуренцията — Практика, която може да засегне търговията между държавите членки — Разследване и санкция — Ненадвишаване на праговете на пазарни дялове, посочени в известието de minimis — Ограничения на конкуренцията по цел“

По дело C-226/11

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Cour de cassation (Франция) с акт от 10 май 2011 г., постъпил в Съда на 16 май 2011 г., в рамките на производство по дело

Expedia Inc.

срещу

Autorité de la concurrence и др.,

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: г-н А. Rosas, изпълняващ функцията на председател на втори състав, г-н U. Lohmus (докладчик), г-н А. Ó Caoimh, г-н Ал. Арабаджиев и г-н С. G. Fernlund, съдии,

генерален адвокат: г-жа J. Kokott,

секретар: г-жа R. Šereš, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 27 юни 2012 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за Expedia Inc., от F. Molinié и F. Ninane, avocats,
- за Autorité de la concurrence, от г-н F. Zivy и г-жа L. Gauthier-Lescop, в качеството на представители, подпомагани от É. Baraduc, avocate
- за френското правителство, от г-н G. de Bergues и г-н J. Gstalter, в качеството на представители,
- за Ирландия, от г-н D. O’Hagan, в качеството на представител,

* Език на производството: френски.

- за италианското правителство, от г-жа G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от г-н P. Gentili, avvocato dello Stato,
- за полското правителство, от г-н M. Szpunar, в качеството на представител,
- за Европейската комисия, от г-н N. von Lingen и г-н B. Mongin, в качеството на представители,
- за Autorité de surveillance AELE, от г-н X. Lewis и г-н M. Schneider, както и от г-жа M. Moustakali, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 6 септември 2012 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 101, параграф 1 ДФЕС и член 3, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167).
- 2 Запитването е отправено в производство по дело между дружеството Expedia Inc. (наричано по-нататък „Expedia“) и френския орган за защита на конкуренцията („Autorité de la concurrence“, по-рано „Conseil de la concurrence“) във връзка със започнало разследване и с налагането на парични санкции от последния за сключването на споразуменията за учредяване на съвместно дъщерно дружество между Expedia и френската държавна железопътна компания Société nationale des chemins de fer français (SNCF) (наричана по-нататък „SNCF“).

Правна уредба

Правна уредба на Съюза

- 3 Параграфи 1 и 2 от член 3 от Регламент № 1/2003 гласят:

„1. Когато органите по конкуренция на държавите членки или националните съдилища прилагат националното право на конкуренция към споразумения, решения на сдружения на предприятия или съгласувани практики по смисъла на член 81, параграф 1 [ЕО], които могат да засегнат търговията между държавите членки по смисъла на тази разпоредба, те също така прилагат и член 81 [ЕО] към такива споразумения, решения или съгласувани практики. [...]

2. Прилагането на националното право на конкуренция не може да води до забрана на споразумения, решения на сдружения на предприятия или съгласувани практики, които могат да засегнат търговията между държавите членки, но които не ограничават конкуренцията по смисъла на член 81, параграф 1 [ЕО], или които изпълняват условията на член 81, параграф 3 [ЕО], или които са обхванати от регламент, чийто предмет е прилагането на член 81, параграф 3 [ЕО] [...]“.

- 4 Известие на Комисията относно споразуменията с незначителен ефект, които не ограничават съществено конкуренцията по смисъла на член 81, параграф 1 [ЕО] (*de minimis*) (ОВ С 368, 2001 г., стр. 13; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 26, наричано по-нататък „известieto *de minimis*“), гласи в точки 1, 2, 4, 6 и 7:

„1. [...] Съдът [...] е приел, че [член 81, параграф 1 ЕО] не е приложим, когато ефектът на споразумението върху обмена в рамките на Общността или върху конкуренцията не е значителен.

2. В настоящото [и]звeстие Комисията определя количествените измерения, посредством прагове на пазарните дялове, на това, което не представлява съществено ограничаване на конкуренцията по смисъла на член 81 [ЕО]. Това определяне чрез отсъствието на съществения белег не означава, че споразуменията, сключени между предприятия, надвишаващи посочените в настоящото известие прагове, ограничават значително конкуренцията. Напълно възможно е такива споразумения да имат въздействие върху конкуренцията само в незначителна степен и следователно да не са забранени с член 81, параграф 1 [ЕО] [...].

[...]

4. Комисията няма да открива процедура нито въз основа на отправено до нея искане, нито служебно в случаите, обхванати от настоящото известие. Когато предприятия приемат добросъвестно, че едно споразумение попада в приложното поле на настоящото известие, Комисията няма да налага глоби. Независимо че няма задължителна сила по отношение на тях, настоящото известие цели също да даде указания на съдилищата и на органите на държавите членки относно прилагането на член 81 [ЕО] в рамките на техните държави.

[...]

6. Настоящото [известие] не накърнява тълкуването на член 81 [ЕО], което би могло да бъде дадено от Съда или от Общия съд [...].

7. Комисията счита, че споразуменията между предприятия, които засягат търговията между държави членки, не ограничават чувствително конкуренцията по смисъла на член 81, параграф 1 [ЕО],

- а) ако агрегираният пазарен дял, притежаван от страните по споразумението, не надвишава 10 % на нито един от съответните пазари, засегнати от въпросното споразумение, когато споразумението е сключено между предприятия, които са съществуващи или потенциални конкуренти на някой от тези пазари (споразумения между конкуренти) [...]

[...]“.

Френската правна уредба

- 5 Член L 420-1 от френския търговски кодекс гласи:

„Забранени са, дори с прякото или непряко посредничество на установено извън Франция дружество от групата, съгласувани действия, спогодби, изрични или мълчаливи картели или съглашения, когато имат за цел или могат да имат за резултат предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията на даден пазар, по-специално когато са насочени към:

- 1° Ограничаване на достъпа до пазара или свободното упражняване на конкуренцията от други предприятия;
  - 2° Възпрепятстване на определянето на цените от свободния пазарен механизъм, като изкуствено се благоприятства тяхното увеличение или намаление;
  - 3° Ограничаване или контролиране на производството, пазарите, инвестициите или техническия прогрес;
  - 4° Поделяне на пазарите или на източниците за снабдяване“.
- 6 Член L. 464-6-1 от същия кодекс предвижда, че Autorité de la concurrence може да реши, че не следва да дава по-нататъшен ход на процедурата, когато посочените в член L. 420-1 от същия кодекс практики не се отнасят до договори, сключени съгласно разпоредбите на code des marchés publics (Кодекса за обществените поръчки) и при условие че общият пазарен дял на предприятията или от структурите, които са страни по съответното споразумение или практика, не надвишава някои прагове, съответстващи на установените в точка 7 от известието de minimis.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

- 7 С цел да разшири продажбите по интернет на влакови билети и на пътувания SNCF сключва през м. септември 2001 г. няколко споразумения с Expedia, американско дружество, специализирано в продажбите на пътувания по интернет, и учредява с последното съвместно дъщерно дружество под името GL Expedia. От този момент интернет сайтът voyages-SNCF.com, предназначен дотогава само за информация, резервации и продажба на влакови билети по интернет, вече предоставя хостинг за дейността на GL Expedia и се трансформира с цел, освен първоначално предлаганите от него услуги, да предлага дейности като онлайн агенция за пътувания. През 2004 г. съвместното дъщерно дружество е преименувано на Agence de voyages SNCF.com (наричано по-нататък „Agence VSC“).
- 8 С решение от 5 февруари 2009 г. органът за защита на конкуренцията постановява, че сдружаването между SNCF и Expedia за създаването на Agence VSC съставлява картел, забранен по силата на член 81 ЕО и на член L 420-1 от code de commerce, чиято цел и последици са да осигури предимство на това съвместно дъщерно дружество на пазара на услугите, свързани с развлекателни пътувания, в ущърб на конкурентите. То налага имуществени санкции както на Expedia, така и на SNCF.
- 9 Органът за защита на конкуренцията преценява също така, че Expedia и SNCF са конкуренти на пазара на свързаните с развлекателни пътувания онлайн услуги и притежават над 10 % от дяловете на този пазар и че следователно така нареченото правило „de minimis“, така както то е обявено в точка 7 от известието de minimis, както и в член L. 464-2-1 от code de commerce, не намирало приложение.

- 10 Пред Cour d'appel de Paris Expédia упреква органа за защита на конкуренцията, че е надценил притежаваните от Agence VSC пазарни дялове. Тази юрисдикция не взема становище пряко по изложения довод. В решението си от 23 февруари 2010 г. тя приема, че от гледна точка на редакцията на член L 464-6-1 от code de commerce, и по-конкретно на употребата в него на глагола „може“, органът за защита на конкуренцията във всички случаи има възможност да разследва практиките, прилагани от някои предприятия, чиито пазарни дялове не надвишават определените в този текст, както и в известието de minimis прагове.
- 11 След като разглежда касационната жалба, подадена от Expedia срещу това съдебно решение, Cour de cassation посочва, че безспорно, както е установил органът за защита на конкуренцията, картелът в главното производство е имал антиконкурентен предмет. Той счита, че от гледна точка на практиката на Съда в тази област, не е доказано, че Комисията би разследвала такъв картел в хипотезата, в която съответните пазарни дялове не надхвърлят определените в известието de minimis прагове.
- 12 Запитващата юрисдикция освен това изразява становище, че съдържащият се в точки 4 и 6 от известието de minimis текст, съгласно който то няма задължителна сила за юрисдикциите и за органите на държавите членки и не накърнява тълкуването на член 101 ДФЕС, което би могло да бъде дадено от юрисдикциите на Европейския съюз, поражда съмнение по въпроса дали установените от това известие прагове на пазарните дялове съставляват необорима презумпция за липсата на съществени последици върху конкуренцията по смисъла на посочения член.
- 13 При тези обстоятелства Cour de cassation решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли член 101, параграф 1 ДФЕС и член 3, параграф 2 от Регламент № 1/2003 да се тълкуват в смисъл, че те не допускат разследване и санкциониране от националните органи за защита на конкуренцията — на основание както на член 101, параграф 1 от ДФЕС, така и на националното законодателство в областта на конкуренцията — на практика, изразяваща се в сключването на споразумения, в решения на сдружения на предприятия или в съгласуване, която би могла да засегне търговията между държавите членки, но която не достига праговете, определени от Европейската комисия в приетото от нея известие [de minimis]?“.

По преюдициалния въпрос

- 14 С въпроса си запитващата юрисдикция по същество пита дали член 101, параграф 1 ДФЕС и член 3, параграф 2 от Регламент № 1/2003 трябва да се тълкуват в смисъл, че те не допускат национален орган за защита на конкуренцията да приложи член 101, параграф 1 ДФЕС по отношение на споразумение между предприятия, което може да засегне търговията между държави членки, но което не достига определените от Комисията прагове в нейното известие de minimis.
- 15 Следва да се припомни, че съгласно член 101, параграф 1 ДФЕС се забраняват като несъвместими с вътрешния пазар всички споразумения между предприятия, решения на сдружения на предприятия и съгласувани практики, които биха могли да засегнат търговията между държавите членки и които имат за своя цел или резултат предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията в рамките на вътрешния пазар.
- 16 Съгласно постоянната съдебна практика не подлежат на забраната по тази разпоредба споразуменията между предприятия, които засягат пазара само в незначителна степен (Решение от 9 юли 1969 г. по дело Völk, 5/69, Recueil, стр. 295, точка 7, Решение от 28 май 1998 г. по дело Deere/Комисия, C-7/95 P, Recueil, стр. I-3111, точка 77, Решение от 21 януари 1999 г. по дело

Bagnasco и др., C-215/96 и C-216/96, Recueil, стр. I-135, точка 34 и Решение от 23 ноември 2006 г. по дело Asnef-Equifax и Administración del Estado, C-238/05, Recueil, стр. I-11125, точка 50).

- 17 Така, дадено споразумение между предприятия попада под предвидената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана само ако има за цел или за резултат ограничаване в значителна степен на конкуренцията във вътрешния пазар и ако то е в състояние да засегне търговията между държавите членки (Решение от 24 октомври 1995 г. по дело Bayerische Motorenwerke, C-70/93, Recueil, стр. I-3439, точка 18, Решение от 28 април 1998 г. по дело Javico, C-306/96, Recueil, стр. I-1983, точка 12 и Решение от 2 април 2009 г. по дело Pedro IV Servicios, C-260/07, Сборник, стр. I-2437, точка 68).
- 18 Що се отнася до ролята на органите на държавите членки при спазването на правото на Съюза в областта на конкуренцията, член 3, параграф 1, първо изречение от Регламент № 1/2003 установява тясна връзка между забраната на картелите по силата на член 101 ДФЕС и съответните разпоредби на националното законодателство в областта на конкуренцията. Когато националният орган за защита на конкуренцията прилага разпоредбите на националното право за забрана на картелите по отношение на споразумения между предприятия, които могат да засегнат търговията между държавите членки по смисъла на член 101 ДФЕС, посоченият член 3, параграф 1, първо изречение изисква успоредно с това по отношение на същото споразумение да се приложи и член 101 ДФЕС (Решение от 14 февруари 2012 г. по дело Toshiba Corporation и др., C-17/10, точка 77).
- 19 Съгласно член 3, параграф 2 от Регламент № 1/2003 прилагането на националното законодателство в областта на конкуренцията не може да води до забрана на такива споразумения, ако те не ограничават конкуренцията по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС.
- 20 От това следва, че органите за защита на конкуренцията на държавите членки могат да прилагат разпоредбите на националното право за забрана на картелите по отношение на споразумение между предприятия, което може да засегне търговията между държавите членки по смисъла на член 101 ДФЕС, само когато това споразумение съставлява съществено ограничение на конкуренцията на вътрешния пазар.
- 21 Съдът преценява, че съществуването на такова ограничение трябва да се преценява от гледна точка на реалните обстоятелства, в които се вписва едно такова споразумение (вж. Решение от 6 май 1971 г. по дело Cadillon, 1/71, Recueil, стр. 351, точка 8). Следва да се разгледат по-конкретно съдържанието на неговите клаузи, целите, които то се стреми да постигне, както и икономическият и правният контекст, в който то се вписва (вж. Решение от 6 октомври 2009 г. по дело GlaxoSmithKline Services и др./Комисия, C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P и C-519/06 P, Сборник, стр. I-9291, точка 58). Необходимо е също така да се вземе под внимание естеството на заделените за него стоки или услуги, както и реалните условия на функционирането и на структурата на съответния пазар или пазари (вж. в този смисъл Решение по дело Asnef-Equifax и Administración del Estado, посочено по-горе, точка 49).
- 22 В рамките на обсъждането на споразумение за изключително представителство при условията на абсолютна териториална закрила Съдът е приел, че то не засяга съответния пазар в значителна степен, като се има предвид слабата позиция на заинтересованите страни на този пазар (вж. Решение по дело Völk, посочено по-горе, точка 7 и Решение по дело Cadillon, посочено по-горе, точка 9). По други дела Съдът не намира основание в позицията на заинтересованите страни на съответния пазар. Така например в точка 35 от Решение по дело Bagnasco и др., посочено по-горе, той преценява, че картел между членовете на асоциация на банки, изключващ възможността при разрешаването на овърдрафт по разплащателна сметка да бъде посочен определен лихвен процент, не би могъл да има съществено ограничително въздействие върху конкуренцията, щом като промяната в лихвения процент зависи от обективни фактори, като например промените на валутния пазар.

- 23 Видно от точки 1 и 2 от известието de minimis, с определянето на прагове на пазарните дялове Комисията посочва количествените измерения на това, което не представлява съществено ограничаване на конкуренцията по смисъла на член 101 ДФЕС и цитираната съдебна практика в точки 16 и 17 от настоящото съдебно решение.
- 24 Що се отнася до редакцията на известието de minimis, обстоятелството, че то няма задължителен характер както за органите за защита на конкуренцията, така и за юрисдикциите на държавите членки, се подчертава в точка 4, трето изречение от него.
- 25 Освен това в точка 2, второ и трето изречение от посоченото известие Комисията уточнява, че използваните прагове на пазарни дялове определят в количествено измерение това, което не съставлява съществено ограничаване на конкуренцията по смисъла на член 101 ДФЕС, но че това определяне чрез отсъствието на белега съществен характер у подобно ограничение не означава, че споразуменията, сключени между предприятия, надвишаващи тези прагове, ограничават значително конкуренцията.
- 26 Най-напред, противно на Известието на Комисията относно сътрудничеството в рамките на мрежата от органите по конкуренция (ОВ, С 101, 2004 г., стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 111), в известието de minimis не се споменава нищо за декларацията на органите за защита на конкуренцията на държавите членки, съгласно която последните признават съдържащите се в него принципи и декларираят, че ще се придържат към тях.
- 27 От преследваните от известието de minimis цели, така както те са изложени в точка 4 от него, следва, че то няма за цел да обвързва органите за защита на конкуренцията и юрисдикциите на държавите членки.
- 28 Всъщност, видно от тази точка, от една страна, посоченото известие си поставя за цел да изложи начина, по който самата Комисия в качеството си на орган за защита на конкуренцията на Съюза ще прилага член 101 ДФЕС. Вследствие на това с известието de minimis Комисията се самоограничава в упражняването на своето право на преценка и не би могла да се отклони от съдържанието на това известие, без да наруши общи принципи на правото, по-конкретно принципа на равно третиране и на защита на оправданите правни очаквания (вж. в този смисъл Решение от 28 юни 2005 г. по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 Р, C-202/02 Р, C-205/02 Р-C-208/02 Р и C-213/02 Р, Recueil, стр. I-5425, точка 211). От друга страна, тя цели да даде указания на съдилищата и на органите на държавите членки относно прилагането на посочения член.
- 29 От това следва, както и Съдът вече е имал повод да констатира, че известие на Комисията като известието de minimis, не е задължително за държавите членки (вж. в този смисъл Решение от 14 юни 2011 г. по дело Pfeiderer, C-360/09, Сборник, стр. I-5161, точка 21).
- 30 Ето защо посоченото известие е публикувано през 2001 г. в серия С на *Официален вестник на Европейския съюз*, в която, за разлика от неговата серия L, се публикуват не задължителни правни актове, а само информации, препоръки и становища относно Съюза (вж. по аналогия Решение от 12 май 2011 г. по дело Polska Telefonia Cyfrowa, C-410/09, Сборник, стр. I-3853, точка 35).
- 31 От това следва, че когато преценява съществения или не характер на дадено ограничение на конкуренцията, органът за защита на конкуренцията на държавата членка може да вземе предвид праговете, установени в точка 7 от известието de minimis, без обаче да бъде длъжен да се придържа към тях. Тези прагове всъщност съставляват само едни от указанията, които могат да позволят на този орган да прецени съществения или не характер на дадено ограничение от гледна точка на реалните обстоятелства, в които се вписва споразумението.

- 32 Противно на изтъкнатото от Expedia в хода на съдебното заседание, започналото разследване и наложените санкции от органа за защита на конкуренцията на държава членка на предприятия, които са страни по споразумение, недостигащо праговете, определени в известието *de minimis*, не биха могли да нарушат принципа на защита на оправданите правни очаквания и на принципа на правна сигурност от гледна точка на редакцията на точка 4 от това известие.
- 33 Освен това, както подчертава генералният адвокат в точка 33 от заключението, принципът на законоустановеност на наказанията не налага известието *de minimis* да бъде разглеждано като задължителна правна норма. Картелите всъщност са забранени от първичното право на Съюза, по-конкретно от член 101, параграф 1 ДФЕС.
- 34 Доколкото Expedia, френското правителство, както и Комисията в писмените си становища и в хода на съдебното заседание изразяват съмнение относно направената от запитващата юрисдикция констатация, съгласно която разглежданият картел безспорно е имал антиконкурентна цел, следва да се припомни, че в рамките на производство по член 267 ДФЕС, основаващо се на ясно разделение на правомощията между националните юрисдикции и Съда, всяка преценка на разглежданите в главното производство факти е от компетентност на националния съдия (вж. Решение от 8 септември 2010 г. по дело *Winner Wetten*, C-409/06, Сборник, стр. I-8015, точка 49 и цитираната съдебна практика).
- 35 По-нататък следва да се припомни, че според постоянната съдебна практика за прилагането на член 101, параграф 1 ДФЕС е излишно отчитането на конкретните последици от дадено споразумение, след като се установи, че неговата цел е да ограничи, да предотврати или да наруши конкуренцията (вж. в този смисъл Решение от 13 юли 1966 г. по дело *Consten и Grundig/Комисия*, 56/64 и 58/64, Recueil, стр. 429, както и Решение от 8 декември 2011 г. по дело *KME Germany и др./Комисия*, C-272/09 P, Сборник, стр. I-12789, точка 65 и Решение по дело *KME Germany и др./Комисия*, C-389/10 P, Сборник, стр. I-13125, точка 75).
- 36 В това отношение Съдът подчертава, че разграничението между „нарушения с оглед на целта“ и „нарушения с оглед на резултата“ е свързано с обстоятелството, че определени форми на тайно договаряне между предприятията могат да бъдат разглеждани като увреждащи по самото си естество доброто функциониране на нормалната конкуренция (Решение от 20 ноември 2008 г. по дело *Beef Industry Development Society и Barry Brothers*, C-209/07, Сборник, стр. I-8637, точка 17 и Решение от 4 юни 2009 г. по дело *T-Mobile Netherlands и др.*, C-8/08, Сборник, стр. I-4529, точка 29).
- 37 Следователно трябва да се приеме, че споразумение, което би могло да засегне търговията между държавите членки и което има антиконкурентна цел, съставлява по своето естество и независимо от конкретните резултати от него съществено ограничение на конкуренцията.
- 38 С оглед на предходното на поставения въпрос следва да се отговори, че член 101, параграф 1 ДФЕС и член 3, параграф 2 от Регламент № 1/2003 трябва да бъдат тълкувани в смисъл, че допускат национален орган за защита на конкуренцията да приложи член 101, параграф 1 ДФЕС по отношение на споразумение между предприятия, което може да засегне търговията между държави членки, но което не достига определените от Комисията прагове в нейното известие *de minimis*, при условие че това споразумение съставлява съществено ограничение на конкуренцията по смисъла на тази разпоредба.

По съдебните разноси

- 39 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноси. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

Член 101, параграф 1 ДФЕС и член 3, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО], трябва да бъдат тълкувани в смисъл, че те допускат национален орган за защита на конкуренцията да прилага член 101, параграф 1 ДФЕС по отношение на споразумение между предприятия, което може да засегне търговията между държави членки, но което не достига определените от Комисията прагове в нейното Известие относно споразуменията с незначителен ефект, които не ограничават съществено конкуренцията по смисъла на член 81, параграф 1, [ЕО] (*de minimis*), при условие че това споразумение съставлява съществено ограничение на конкуренцията по смисъла на тази разпоредба.

Подписи